

סמ"ר דן טלסניקוב

בן אלכסנדר(ז"ל) ולאה

נולד באשדוד

ביום י"ט באב תשמ"ד -
17.8.1984

נפל ביום כ"ג ניסן התשס"ה -
2.5.2005

התגייס בנובמבר 2002

נפל בפעילות מבצעית בכפר
ציידא באזור שומרון

מקום קבורה: ניר גלים

בן 21 בנופלו

סמ"ר דן טלסניקוב

סמל ראשון דן טלסניקוב

בן אלכסנדר (ז"ל) ולאה

נולד באשדוד

ביום י"ט באב תשמ"ד - 17/8/1984

נפל ביום כ"ג ניסן התשס"ה - 2.5.2005

התגייס בנובמבר 2002

נפל בפעילות מבצעית בכפר ציידא באזור

שומרון

מקום קבורה: ניר גלים

בן 21 בנופלו

לדן

תבוא אלי, תבוא אלי,
ותחזיר את האור לחיי ותזרח כמו השמש
ותאיר כמו כוכב כי חשוך לי עכשיו
כשהליל יורד אני שוב מפחד
אם תחזור אז תחזור די מהר, אני אוהב אותך
יותר.

הימים הם ימים נוראים ואוקטובר בודד
זאת תקופה די קשה שעוברת עלי
והיא לא תעבור עד שתחזור
אם תחזור רק אל תאחר, אני אוהב אותך יותר.

יותר ויותר עם הזמן שעובר
כמו העץ מוותר על עלה שנושר אל קצו.

תבוא אלי תבוא אלי
ותביא השלום לביתך את אוהבתך
כל אשר תבקש בי בשבעתי אתן
ואביא בת של צחוק אם תבוא מרחוק
אין לי אחר, אין לי רע אחר, אני אוהב אותך
יותר.

לא מפסיק לדמיין את דמותך מאז שלקחו לי
אותך
אגלה לך סוד ולמרות שתכעס
לפעמים אני מודה זה כי קשה
כשזוכר בך זה שובר, אני אוהב אותך יותר.

יותר ויותר עם הזמן שעובר
כמו העץ מוותר על עלה שנושר אל קצו.

עוד שבוע עבר, אל חדרי לא נכנסת אבל אין בי
כעס בכלל
אני לא אוותר גם אם לא תקשר, לא תבוא
לבקר.
אני אוהב אותך יותר ויותר עם הזמן שעובר...
יואב רוט - חבר

זנדוש

בן תשע היית בסך הכול,
כשעלית במדרגות אל
הבית בניר-גלים, חולצת
הכפתורים המשובצת
שלך מהודקת בחלקה
התחתון על ידי חגורה
ובמבטך סימני שאלה.

אמא לאה (לודמילה)
ואבא אלכסנדר ז"ל עלו
יחד עם ז'אן, אחיך הגדול,
במארס '79 והתגוררו
באשדוד. הסביבה הירוקה
והבתים הקטנים בניר-גלים
היו שונים כל כך מהשכונה
בה נולדת ב-17 באוגוסט
'84.

מאז נפטר אביך בהיותך בן

ארבע, התלכדתם למשפחה קטנה ומגובשת.
אמא לאה נישאה למקסים, תושב המשק, ולך
נוספו עוד שלושה אחים, אבי, תמי ואיריס.

בחנת את הכיפה החדשה שעל ראשך,
את התסרוקת עם "השביל בצד" ביציאה
מהמקלחת, חייכת חיוך מבוש ובלבך עלתה
תקווה כי האהבה שבך לאנשים סביבך ולחיים
בכלל, יסייעו לך גם הפעם.

בהמשך פגשת במושביניקים ואחר כך
בקיבוצניקים בבית הספר שבקיבוץ "יבנה"
והפכת תוך זמן קצר לחלק מהחבורה. בית
הספר היסודי "מגינים" באשדוד נראה רחוק
מאי פעם. הדמיון המפותח והזיכרונות שבך,
שבו לחיים בשיעורי מגמת תיאטרון, עת
חזרת לדמויות הרוסי, הגרוזיני, המרוקאית,
הקיבוצניק ועוד, שלמשמע החיקויים שלהם
היינו צוחקים עד דמע.

במהרה תפסת שיוזף בריא, תספורת קצוצה,
שרירים בלטו מתוך החולצה הקצרה ועיצבו
את גופך שנפרד מנערוותו. החיוך, כן, החיוך
המלא שיניים לבנות, שאצלך היה חלון הראווה
של הלב, מספר על האהבה שבך.

בתיכון סחפת את חבריך ללכת אחר הלב ובגיל
בו הרגש חבוי, לימדת את כולנו לחבק ולחמם
במילים ובמבט. הפכת לכוכב הבמה בהצגות,
לשחקן נבחרת הכדורסל וקיבלת מינוי בפועל
של "החיבוק של השכבה".

בטילים עם החברים מהמשק, הבדיחות
והירידות החליפו ידיים. צלילי הגיטרה, סמוך
לאפיק הנחל. שימשת קול שני לזרימת המים
בין העלים, הירח היה לך המנצח והכוכבים
קהל.

לאחר התיכון, סיפרת בגאווה שאתה מתגייס
לסיירת הצנחנים. מוטיבציה להוביל, להצליח,
להוכיח, להשתתף. והמסע ארוך כל כך וקשה,
העלייה הלא נגמרת תחת משקל האלונקה
הפק"ל. ידעת כי את הקשה באמת, כבר עברת.
הגנים

מ"אמא רוסייה" והלהט הצברי, השתלבו לנחישות שאינה מתפשרת והיד על הבטן שמרה את החששות בין הטבור לגב.

בבית חיכו לך אמא לאה, שקומתה הנמוכה מעולם לא הטעתה אותנו ואבא מקסים המכונה "לב רחב", ויחד, אלו היו יחידת האספקה ותנאי השירות של סופי השבוע. מסלול שכל יום הוא כמו שבוע ובכל זאת עובר דקה דקה. מטרונות לניוטים ומקורס טרור למסכמים. עד לסיום, בו נמהלת השמחה על שהכול נגמר, בהודעה על בחירתך לקורס מדריכי טרור, או במילים של החברה, "טירונות מכות ללא הצוות". על אף הלבטים החלטת להמשיך עד לסיום, בו קיבלת "מצטיין קרב מגע" וחזרת כמדריך ליחידה.

בין הדרכה אחת לשנייה חבשת את קסדת החוד ויחד עם "המקלע" בראש הצוות, יצאת בלילות למגר את הרוע מלהגיע לרחובותינו. אגרוף הברזל ולב צמר גפן, מדריך קשוח עם עין מחייכת, בדרך בלתי מתפשר עם לבטים של נער מתבגר והמלה "הצוות" על שפתיך, כמעין לחש קסמים המבטא בעיניך הרמוניה והגשמה עצמית.

ב-2 במאי '05 לפנות בוקר, הפתעת את חורשי הרעה מטווח קצר, בקרב נתת כל מה שהיה לך למעננו ולמען הילד הקט שאינך מכיר, אשר כעת יכול לשחק בבטחה וחיוך כשלך על פניו. איפה היינו? מה עשינו באותו הרגע? מערבלת ושיטפון, הים הפך לשמים והיכן השמש שמאירה?

הסיפורים עליך שהחלו להישמע, "ההיא" שלא הכרת מעולם וה"אתה" שאנו לא הכרנו. כל אנקדוטה שחבר סיפר לנו שהיא כולך אתה, כל זה לא מרווה את צימאוננו.

בכל הצער שנמתח אל האופק ומעיין הדמע שייבש, עולה מחשבה לא מנחמת שהיום אנו מבינים גבורה מהי, לו רק יכולת לא ללמוד אותנו מהו אובדן.

דנדוש שלנו, הספר הזה כמוך, יהא כעץ שתול על פלגי מים האחוז בשורשיו בקרקע, צמרתו בשמים מבודרת והמים הקרירים למרגלותיו חולפים ומספרים לו אשר קרה אותם בדרך. היה ותעבור קבוצת ילדים ותשב תחת צלך, תדע כי פירותיך ינעמו להם, גם מחר. גם מחר. אוהב אותך עד בלי די.

אבי

פרידה מחבר

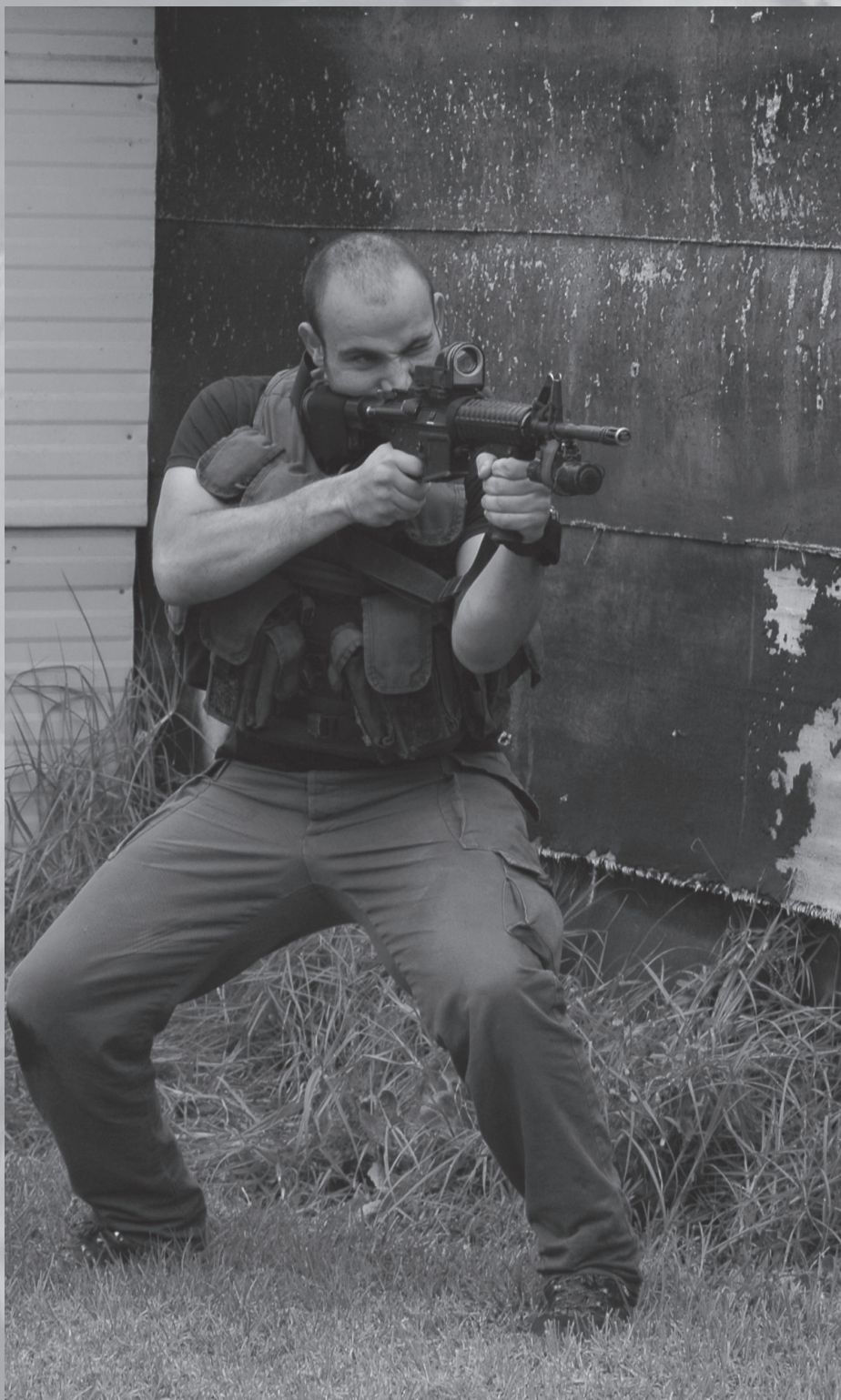
דן לפני שנתיים וחצי התגייסנו לצנחנים, אני זוכר שהפצוף הראשון שראיתי, לאחר המיונים ליחידות השונות היה שלך. בחור שקט (לפחות כך נראית), רגיש, שלא נראה שהוא מבין בדיוק מה קורה סביבו.

חודש וחצי עבר מאז ואני וחבר לצוות התנדבנו לסגור שבת וזה ייצא 21. כל שאר הצוות עלה על אי ורגע לפני שיצאתם התברר שהחבר השני לא יכול לסגור שבת. עמדתם דקות ארוכות עד שאתה הרמת את היד והתנדבת במקומו לסגור את השבת. בשבת הזאת יצא לי להכיר אותך לעומק בפעם הראשונה. דיברנו המון ולקראת סוף השבת אמרת לי משפט: יוגב אני מוכן למות בשבילך.

אני שתקתי, לא ידעתי מה להגיד. הכרנו רק חודש וחצי ולך היה אומץ להגיד את זה. הזמן עבר והקשר שלנו רק הלך והתחזק והפכנו להיות החברים הטובים ביותר. מידי פעם דאגת להזכיר לי את אותו המשפט, אני היית מחייך ושותק.

סיימנו מסלול וכל אחד פנה לדרכו, אני למכ"ם ולבא"ח, אתה לקורס טרור ולפלגת הלוחמים. לפני שלושה חודשים חזרתי לפלגה, שבועיים לאחר מכן יצאנו לפעילות ולי נתנו ללוות את האוטובוס כי הייתי חדש. אתה ראית שאני שבז מזה מאוד, פתאום ניגשת אליי ואמרת לי: יוגב אני מחליף אותך מיקי הקצין אמר. שאלתי אותך: למה? ואתה אמרת: מיקי אמר וזהו. אבל לי היה ברור שאתה הלכת למיקי ודרשת ממנו להחליף אותי. באותה פעילות הרגנו מחבל ואני הייתי במרכז העניינים ואתה כל כך קינאת בי אבל למרות זאת היית שלם עם המעשה שעשית.

לפני שבוע יצאנו לרגילה, ביום ראשון בערב הקפיצו אותנו לבסיס לפעילות. אני לא

קצת למטה, תהיה כל כך גאה בנו איך כולם באו ללוויה למרות שלא ראו אחד את השני הרבה זמן ולמרות הלחץ בצבא, איך שלא עזבנו את אמא לאה ואבא מקסים, וזיאן וכל המשפחה במשך כל השבעה.

כי זה תמיד מה שרצית, את האחדות, הגיבוש ושלא נתבייש ברגשות שלנו. הפאזל של מחזור מ"ד לעולם לא יהיה שלם יותר, תמיד בתמונה הקבוצתית יהיה חסר חיוך אחד גדול ומשמעותי שאיש לעולם לא יוכל להשלים.

משפט המפתח של המסע לפולין היה: "לכל מקום שאלינו אני הולך, אני הולך לארץ ישראל".

עכשיו, כשאתה מחובר לארץ ישראל באופן הכי מוחשי שאפשר אנחנו יכולים להבטיח לך, שכל מקום אליו אנחנו הולכים, אנחנו בעצם הולכים איתך... דנדויש, תשמור עלינו מלמעלה, מחכים כבר לחבק אותך שוב פעם...

מחזור מ"ד שאתה כ"כ אהבת...

כקבוצה להתמודדות עם אובדן ורגשות חזקים. עוד לפני המסע לפולין ובעיקר במהלכו דן תמיד הדגיש את חשיבות הקשר שלנו כקבוצה ובמיוחד את החיבור לעם ישראל ולארץ ישראל, שאותה כל כך אהב.

הווי הפנימייה היה חלק בלתי נפרד בשנתיים האחרונות שלנו בביה"ס. למרות שדן לא היה אקסטרני הוא דאג שהאקסטרנים יהיו חלק מהכיתה ולא וויתר על אף מנוחת צהרים באחד החדרים.

לאחר תקופה קצרה דן נכנס לפנימייה וייצב את מקומו, באופן לא מפתיע, כבורג המרכזי במלחמות המים, ההפיכות והמאבקים הבין כיתתיים. דן לא פחד לקחת אחריות ולשאת בעונשים על חשבון חברים והכל היה למען החבריה.

כישורי הנגינה של דן היו ידועים ברחבי הפנימייה ואם חיבר לחן חדש היה דואג שכל הכיתה תכיר את הצלילים.

גם היום, שלוש שנים מאוחר יותר, אין אחד בכיתה שלא זוכר איזה רגע אישי קטן איתו ולמרות כל הצעקות והמריבות דן תמיד דאג לסיים כל אירוע בחיבוק.

דן. עכשיו כשאתה אי שם למעלה ויש לך את כל הזמן שבעולם, אנחנו בטוחים שאם תסתכל

הספקתי להגיע בזמן. בדרך לבסיס דיברתי עם חבר לצוות ואמרתי לו: זאת ההזדמנות שלך ושל דן, תהרגו מחבלים ואז תרדו עלי שלא הייתי שם. ובאמת באותה פעילות הרגתם מחבלים, אבל לא רק מחבלים נהרגו בפעילות, גם מלאכים, מלאך אחד יחיד ומיוחד. כנראה דן שלמלאכים שם למעלה בשמיים היה חסר מלאך טוב אז הם בחרו בך, בטוב ביותר שצטרף אליהם.

דן אני רוצה לבקש ממך סליחה, סליחה על זה שלא הייתי שם כדי לקיים את אותה הבטחה שאתה הבטחת לי, אני עומד כאן עכשיו ולא יודע מה לחשוב ואיך להרגיש, והזמן עובר, הוא לא עוצר והמציאות הזאת חדשה לי, אבל יום אחד הזמן ייעצר גם בשבילי וביום הזה אנחנו שוב נהיה ביחד, לתמיד. שלך אוהב וכבר מתגעגעים.

יוגב (חבר לצוות)

יום הזיכרון התשס"ה.

לזכרו של סמ"ר דן טלסניקוב הי"ד אשר נפל בכ"ג ניסן התשס"ה.

לא פשוט לנו המעמד הזה, ולמען האמת היינו מעדיפים להיפגש ביום העצמאות ולא ביום הזיכרון, אנחנו לא מבינים איך אפשר להכניס אדם לדף וחצי ולנסות להעביר תחושות שהצטברו במשך 11 שנים, מאז הגיע אלינו דן בכיתה ד'.

כשאנחנו מדברים על דן זה תמיד מעלה חיוך גדול, כי דן היה בשבילנו מרכז העניינים: אם זה בנבחרת הכדורסל, אם זה בערבי הפנימייה, טיולים, מגמת תיאטרון ובכלל הנוכחות שלו תמיד הורגשה ושידרה "אני כאן תן חיבוק". אחת המעלות הכי גדולות שזכורות לנו הייתה היכולת של דן להביע רגשות. בין אם זה הרגשות שלו כלפי אחרים ובין אם זה הדאגה לרגשות החבריה. אם דן היה שמח אז הוא היה דואג שכולם יהיו שמחים, ואם החליט להיות רציני, חסר למישהו שלא יהיה רציני.

במיוחד זכורה לנו הדאגה לאמא לאה וכל הזמן היה חושב מה היא תגיד ואולי היא תכעס, כמה היא תהיה גאה בי. ולמען האמת אנחנו יכולים להודות, שכל הזמן היא הייתה גאה בו, כי איזו אמא לא הייתה רוצה בן שכזה.

בראיה לאחור, קשה להיזכר באירוע שדן לא לקח בו חלק מרכזי. במגמת התיאטרון דן היה כוכב הבמה וכבש את כל חברי המגמה ואת הכיתה בכלל, אבל מעולם, הנוכחות הכובשת שלו לא באה על חשבון שאר חברי הכיתה. אם זה בנבחרת הכדורסל, בערבי הפנימייה במשך כל שנות התיכון. לכן היה זה אך טבעי שדן נבחר לייצג את הכיתה בדבר הסיום לפני ההורים, שגם אותו העביר באופן הכי חווייתי שאפשר.

אחת מנקודות השיא במהלך התיכון היה המסע לפולין בו בפעם הראשונה נחשפנו

